

Maar als je dit toepast op wiskundige bewijzen, kan je de formule anders interpreteren. In plaats van orde zeg je: diepte van het resultaat. Daarmee bedoel ik het belang ervan: hoe meer referenties, hoe groter het veld waarop je bewijsvoering van toepassing is, hoe beter. En de complexiteit is effectief de complexiteit van het bewijs. Dus een eenvoudig bewijs dat een breed resultaat heeft, dat vinden wiskundigen een bijzondere schoonheid hebben. Wanneer een wiskundige een bewijs heeft uitgedaagd dat 'lelijk' is, dan blijft hij doorzoeken, ook al is zijn bewijsvoering volledig onterecht. Wiskundigen spenderen veel tijd aan het opnieuw bewijzen van dingen om esthetische redenen. Dat is een sturende factor: door te kijken naar het lelijke bewijs en proberen te komen tot een 'mooiere' interpretatie, ontstaan er ook opnieuw inzichten, die leiden tot een volgende stelling en bewijsvoering. Dat is geen randfenomeen, dat maakt essentieel deel uit van de methodologie van de vooruitgang, al zal je dat op een wetenschappelijk congres niet vaak te horen krijgen.

Kunst, wetenschap en samenleving

Indien kunst een maatschappelijke impact wil hebben in een samenleving die zo verwetenschappelijk is als de onze, in die vertikaal- horizontale maatschappij van ons, dan lijkt het me onvermijdelijk dat je de wetenschap erin betrekt. Als we rondkijken zien we een gematematiseerde wereld: rechte muren, horizontale vloeren. Daar zit uiteraard ook een economische aspect aan vast: een rechte oekig tafelblad is makkelijker te berekenen en uit te voeren dan een amoëbe-blad bijvoorbeeld. Je hoeft daarom als kunstenaar natuurlijk niet retestreeks commentaar te leveren op wetenschappelijke ontdekkingen. Een van mijn lievelingskunstenaars is Stanley Brown; hij maakte een kunstwerk dat volgens mij de link tussen kunst en wetenschap op een heel interessante manier interpreteert. Hij ontwierp een reeks metalen latten van verschillende lengte. Het lijken twee identieke sets, maar op de ene staat de lengte uitgedrukt in millimeter en op de andere in oude maten: voet, el, maten die aan het menselijke lichaam gekoppeld zijn. Doordat de latten identiek zijn, lijken ze eindelijk hetzelfde te gaan. Men zegt altijd: we zijn geëvolueerd van die lichaamsgebonden maten naar mensonafhankelijke maten, maar door die eenvoudige parallelle opstelling zie je opeens wél de oncontinuïteit tussen die twee modellen, en zie je ook hoe die menselijke maat gestandaardiseerd is geraakt, hoe het lichaam is geobjectiveerd. Dat is een indirecte commentaar, maar wel heel interessant.

Malevitsj

'Geen enkel kunstwerk heeft die gemeenschappelijke psychische zo treffend uitgebeeld als het zwarte vierkant van Malevitsj. Tegelijk is het een van de meest ontroerende kunstwerken uit de geschiedenis van de mensheid. Op vergelijkbare hoogte met de Borobodur of de guitarsolo van Django Reinhardt in zijn opname van Minor Blues uit 1947. Het kleine schilderij is een gedenksteen voor een tijd waarin het veralende beeld niet meer nodig zou zijn. Waarin emotionele en religieuze communicatie nog uitsluitend zou geschieden met behulp van geometrische gaten in de ruimte. In onze door het profijtbeginnel aangejaagde tijd erkent men in Malevitsj' extreme abstractie misschien een statement. Nochtans waren Malevitsj' bedoelingen opstandig en mystiek religieus. Niet zonder reden wordt er in verband met Malevitsj vaak verwezen naar de Russische iconen-traditie.' Malevitsj zelf besloot de zwarte vierkant als het einde van de figuratieve schilderkunst en het begin van zijn geometrisch-abstracte 'suprematistische' kunst. Malevitsj schilderde in de loop van negen jaar vier versies van het 'Zwarte Vierkant'.
link beeld: <http://boeken.vpro.nl/avondlog/bericht/17622097/>

Josep Kosut

invloedrijk Amerikaans conceptueel artiest. In zijn werk streefde hij naar het ontdekken van de natuur van de kunst, enield hij eerder bezig met de ideeën die in het zog van de kunsten ontstaan, dan met de kunst op zichzelf. 'De waarde van kunstenaars na DuChamp kan gemeten worden aan de vraag in welke mate zij de aard van de kunst in vraag stelden.' Kosut stelde dat kunst kunst is als iemand het zo benoemt. Voor hem zijn conceptuele kunstwerken analytische proposities. Ze zijn talig van aard omdat ze definities van kunst tot uitdrukking brengen, etgeen en tautologisch maakt.

Man

installatie uit het parcours II, Kris Verdonck
Man is een performance: een danser draagt een helm waarop een kleine camera is gemonteerd. Via het digitale systeem *T e VOI e* hoort de man een onopvallende stroom van geluiden. *T e VOI e* werd door Nederlandse ingenieurs ontworpen om blinden te laten 'zien': de visuele impulsen geregistreerd door de camera worden omgezet in auditieve gegevens. Deze auditieve gegevens moet de man ontjijferen om zich in de wereld te kunnen bewegen. Zijn *sensory deprivation* slaat om in een 'aast verdrinken' in een teveel aan ongekende impulsen waarin hij letterlijk zijn weg moet vinden.

© Kris Verdonck en Lu Steels

Talking heads

experimentele opstelling van professor Lu Steels. Het Talking heads-experiment stelt drie fundamentele vragen en formuleert een originele hypothese voor elk van hen: hoe krijgen woorden betekenis? Is artificiële intelligentie mogelijk? Of zou een machine moeten interageren met een mens? In de proefopstelling leren verschillende computers elkaar om te gaan met taligheid. Ze leren van elkaar en van de interacties met menselijke gebruikers.

Grafische voorstelling op <http://talking-heads.sl.sony.fr/>

Bio-vlees

In Nantes werd de tentoonstelling 'L'art Biote' georganiseerd, waar Oron Attas, Ionat Zurr en Guy Ben-Ary een maal organiseerden dat bestond uit 'kleine polymeren gevuld met de cellen van een klauwkikker à la Davis, geflambeerd met alvados'. De Australische artiesten noemden hun installatie 'Disembodied cuisine'. Ze hadden weefselcellen van kikkers omgebouwd tot kleine biopolymere substraten -van ongeveer 3 mm diameter- en keken toe hoe die uitgroeiden tot kleine steaks.'